

Αριθμός Απόφασης 823/2020

Αρ. πρωτ. 443/2020

ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

(Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

Συγκροτήθηκε από την Ειρηνοδίκη Σοφία Ντόκα που ορίστηκε με Πράξη του Προέδρου Πρωτοδικών Ηρακλείου με τη σύμπραξη της Γραμματέως Δανάης Καπανταϊδάκη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 13 Ιουλίου 2020 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1) ..... και της ....., κατοίκου Ρεθύμνου, οδός ..... με Α.Φ.Μ. ...., 2) ....., κατοίκου Ρεθύμνου, οδός ..... με Α.Φ.Μ. .... και 3) ...., κατοίκου .... Ηρακλείου με Α.Φ.Μ, ..., που παραστάθηκαν οι, πρώτος και δεύτερος δια και ο τρίτος μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου τους, Γεωργίου Πιταροκοίλη (βλ. το υπ'αριθμ. Η008849/13-07-2020 Γραμμάτιο Προκαταβολής Εισφορών ΔΣΗ).

ΤΟΥ ΚΑΘΟΥ Η ΑΙΤΗΣΗ: Πιστωτικού Συνεταιρισμού με την επωνυμία «.....», που εδρεύει στο ..... και εκπροσωπείται νόμιμα, με Α.Φ.Μ. ...., που παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου του Νικολάου Σπυριδάκη (βλ. το υπ αριθμόν Η008837/13-07-2020 Γραμμάτιο Προκαταβολής Εισφορών ΔΣΗ).

Οι αιτούντες άσκησαν στο Δικαστήριο αυτό κατά του παραπάνω καθ' ου την από 11/06/2020 και με Γ.Α Κατάθεσης 443/ΔΑΣ/13/11-06-2020 αίτησή τους αναστολής εκτέλεσης, η συζήτηση της οποίας προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας, οπότε και εκφωνήθηκε νόμιμα από τη σειρά του εκθέματος και συζητήθηκε. Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν και προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτοί. Δόθηκε προθεσμία τριών ημερών προκειμένου να

υποβληθούν στο Δικαστήριο έγγραφα Σημειώματα, ενώ κατατέθηκαν τα σχετικά έγγραφα επί της έδρας. Η συζήτηση της υπόθεσης έγινε όπως σημειώνεται στα ταυτόριθμα με την παρούσα πρακτικά.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τη διάταξη του άρθρου 632 παρ. 2 του ΚΠολΔ η άσκηση της ανακοπής δεν αναστέλλει την εκτέλεση της διαταγής πληρωμής. Το Δικαστήριο, όμως, που την εξέδωσε μπορεί, κατά τη διαδικασία των άρθρων 686 επ., να χορηγήσει αναστολή, με εγγύηση ή και χωρίς εγγύηση, ώσπου να εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση για την ανακοπή. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι προϋποθέσεις για τη χορήγηση της αναστολής είναι: α) η εμπρόθεσμη άσκηση της, κατ' αυτής, ανακοπής, η οποία ασκείται με κατάθεση στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στο οποίο απευθύνεται και με επίδοση αντιγράφου αυτής προς τον καθ' ου στρέφεται εντός δέκα πέντε (15) εργασίμων ημερών από την επομένη της επίδοσης της διαταγής πληρωμής (ΑΠ 888/2003, ΑΠ 887/2003, και ΑΠ 695/2003, ΤΝΠ Νόμος), β) πιθανολόγηση της ευδοκίμησης ενός τουλάχιστον λόγου της ασκηθείσας ανακοπής (ΜονΠρΛαρ 1021/2000, ΑρχΝ 2000.686) και γ) πιθανολόγηση ότι με την άμεση εκτέλεση της διαταγής πληρωμής δημιουργείται κίνδυνος να υποστεί ο αιτών ανεπανόρθωτη βλάβη (Β. Βαθρακοκοίλη, ΕρμΚΠολΔ άρθρ. 632, αρ. 37, σ. 846, Ποδηματά σε ΕρμΚΠολΔ Κεραμέα-Κονδύλη- Νίκα, έκδ 2000, Τομ. ΙΙ, άρθρ. 632, αρ. 31, ΜΠρΝαξ 117/2014, ΤΝΠ Νόμος). Εξάλλου, η πρόσφατη μεταρρύθμιση του Ν. 4335/2015 επέφερε ουσιώδεις νομοθετικές μεταβολές στην ύλη των ειδικών διαδικασιών. Ειδικά για τη δίκη της ανακοπής του άρθρου 632, μεταξύ άλλων προβλέπεται ότι η αναστολή χορηγείται μετά από αυτοτελή αίτηση (η οποία πλέον δεν συνεκδικάζεται υποχρεωτικά με την κύρια ανακοπή) και μόνον μέχρι την έκδοση οριστικής απόφασης. Ακόμη και αν γίνει δεκτή δηλαδή η ανακοπή σε πρώτο βαθμό, ο καθ' ου -ανακόπτων θα πρέπει να προσφύγει εκ νέου στο δικαστήριο όπου θα εκκρεμεί ενδεχομένως το ένδικο μέσο του, ώστε να ζητήσει την περαιτέρω αναστολή της εκτέλεσης μέχρι την έκδοση τελεσίδικης απόφασης. Τη δυνατότητα απευθείας

προσφυγής θα την έχει ο καθ' ου η εκτέλεση ακόμη και αν δεν είχε προσφύγει κατά τη διάρκεια της πρωτοβάθμιας δίκης (ΜΠρΠατρών 320/2020 δημ σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΑθηνών 3697/2018 δημ σε ΤΝΠ ΔΣΑ με τις εκεί παραπομπές σε νομολογία και θεωρία, ΜΠρΛαμ 185/2017, δημοσιευμένη στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Π, Γιαννόπουλος, Οι ειδικές διαδικασίες του ΚΠολΔ μετά το Ν 4335/2015). Επιπλέον, στο άρθρο 632 παρ. 6 ΚΠολΔ προβλέπεται ότι με την ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής μπορεί να σωρευθεί και αίτημα ακυρώσεως των πράξεων εκτελέσεως, οι οποίες ενεργούνται με βάση αυτήν, αν συντρέχουν και οι προϋποθέσεις του άρθρου 218 ΚΠολΔ.

Περαιτέρω, με τις διατάξεις του Ν 4335/2015 επήλθαν εκτεταμένες τροποποιήσεις σε αρκετά κεφάλαια του ΚΠολΔ, μεταξύ των οποίων και σε εκείνο της Αναγκαστικής Εκτέλεσης οι νέες διατάξεις, σύμφωνα με τη μεταβατική διάταξη του άρθ. 1 άρθρου ένατου παρ.3 του ίδιου νόμου, εφαρμόζονται στις περιπτώσεις των αναγκαστικών εκτελέσεων επί των οποίων η σχετική επιταγή προς πληρωμή ή προς εκτέλεση διενεργείται μετά την 1/1/2016. Εάν αντιθέτως η επίδοση της επιταγής προς εκτέλεση έγινε πριν από τις 2/1/2016, η αναγκαστική εκτέλεση διέπεται από όλες οι διατάξεις του ΚΠολΔ που ίσχυαν έως την 1/1/2016, περιλαμβανομένου ασφαλώς και του άρθ. 938 ΚΠολΔ. Η διάταξη αυτή, που καταργήθηκε με την παρ. 1 του άρθρου όγδοου του άρθ. 1 Ν. 4335/2015, προέβλεπε ότι «με αίτηση του ανακόπτοντος μπορεί να διαταχθεί η αναστολή της αναγκαστικής εκτέλεσης με εγγύηση ή και χωρίς εγγύηση, αν ο δικαστής κρίνει ότι η ενέργεια της αναγκαστικής εκτέλεσης θα προξενήσει ανεπανόρθωτη βλάβη στον αιτούντα και πιθανολογεί την ευδοκίμηση της ανακοπής», αφορούσε δηλαδή κάθε είδος αναγκαστικής εκτέλεσης. Ο νομοθέτης προέβη στην κατάργηση έχοντας προφανώς υπόψιν ότι, για το βασικότερο μέσο εκτέλεσης, δηλ. την κατάσχεση στα χέρια του οφειλέτη με επακόλουθο πλειστηριασμό, δεν έχει πλέον έννοια η ύπαρξη αίτησης αναστολής αφού κατ' άρθ. 933 συνδ 954 ΚΠολΔ (όπως αντικαταστάθηκαν με την παρ.2 του όγδοου άρθρου του άρθ. 1 Ν. 4335/2015), η απόφαση επί της ανακοπής κατά της εκτέλεσης εκδίδεται πριν από τον πλειστηριασμό, ο οποίος διενεργείται τον όγδοο μήνα από την κατάσχεση, χωρίς η άσκηση ενδίκου μέσου να αναστέλλει την εκτέλεσή της (ΚΠολΔ 937 παρ. 1 περ.β εδ.γ, όπως η παρ. 1 αντικαταστάθηκε με την παρ. 2 του όγδοου άρθρου του άρθ. 1 Ν 4335/2015). Περαιτέρω στο άρθρο 937 παρ.

Ι ΚΠολΔ, όπως κατά τα άνω ισχύει, προβλέπεται ότι: α) σε περίπτωση άσκησης ένδικου μέσου κατά της απόφασης επί της ανακοπής μπορεί το δικαστήριο που θα δικάσει το ένδικο μέσο, αν πιθανολογεί την ευδοκίμησή του, να διατάξει (με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων) την αναστολή, με παροχή ή και χωρίς παροχή εγγύησης, εφόσον κρίνει ότι η διενέργεια της αναγκαστικής εκτέλεσης θα προξενήσει ανεπανόρθωτη βλάβη στον αιτούντα (περ.β εδ.γ) και β) σε περίπτωση άμεσης εκτέλεσης, το δικαστήριο στο οποίο εκκρεμεί ανακοπή, μπορεί μετά από αίτηση του ανακόπτοντος που δικάζεται με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, να διατάξει την αναστολή της εκτέλεσης με παροχή ή και χωρίς παροχή εγγύησης (περ.γ). Για τα λοιπά όμως μέσα έμμεσης εκτέλεσης δεν προβλέπεται αντίστοιχη καθυστέρηση, όπως επί πλειστηριασμού, και είναι δυνατό αυτά να επισπευσθούν εντός των χρονικών ορίων του άρθ. 926 ΚΠολΔ, δηλ. από την πάροδο της τρίτης εργάσιμης ημέρας από την επίδοση της επιταγής προς εκτέλεση και μέχρι την πάροδο έτους από αυτή, η δε ολοκλήρωση της εκτέλεσης να συντελεστεί εντός μικρού χρονικού διαστήματος. Στην περίπτωση π.χ. της κατάσχεσης στα χέρια τρίτου, η οποία σαφώς αποτελεί έμμεση εκτέλεση, εάν δεν υπάρξει δικονομική επιπλοκή, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθ. 985 επ.ΚΠολΔ, η διαδικασία μπορεί να ολοκληρωθεί σε χρόνο μικρότερο του ενός μηνός. Εάν δε παράλληλα υπολογιστεί ο χρόνος κατά τον οποίο ενδεχομένως μπορεί να εκδοθεί απόφαση επί της ανακοπής, αυτός πρακτικά (και ενόψει των προθεσμιών του άρθ. 933 ΚΠολΔ) θα είναι μεγαλύτερος των τριών μηνών - συνήθως μάλιστα θα είναι αρκετά μεγαλύτερος. Τίθεται επομένως το ερώτημα εάν στις περιπτώσεις της έμμεσης εκτέλεσης (πλην εκείνης της επίσπευσης πλειστηριασμού) υπάρχει πράγματι απαγόρευση αναστολής της εκτέλεσης. Το ενδεχόμενο αυτό θα πρέπει να αποκλειστεί για τους εξής λόγους: Α) Η αναγκαστική εκτέλεση ανέκαθεν γινόταν αντιληπτή ως δραστική παρέμβαση στην προσωπική ή περιουσιακή κατάσταση του οφειλέτη και, για το λόγο αυτό, ο νομοθέτης του ΚΠολΔ παγίως θεωρούσε ότι δεν πρέπει να επιτρέπει την έναρξη ή τη συνέχισή της, όταν ο οφειλέτης προβάλλει λόγους οι οποίοι, μετά τη διάγνωσή τους ως βάσιμων κατά την προσήκουσα διαδικασία, θα μπορούσαν να οδηγήσουν στην ακύρωση της εκτέλεσης (Γέσιου - Φαλτσή Δίκαιο Αναγκαστικής Εκτελέσεως τι. 543 αρ. 1). Β) Όμως ο εξαναγκασμός του οφειλέτη να υποστεί εκτέλεση χωρίς να μπορεί να αμυνθεί έγκαιρα, του στερεί

το δικαίωμα της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, που δικαιούται κατ' άρθρ. 20 Συντ. (ΜΠρΠατρών 320/2020 δημ σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, όπου παραπέμπει σε Βαθρακοκοίλη ΚΠολΔ Ερμηνευτική - Νομολογιακή Ανάλυση άρθρ. 938 αρ.2 - έτσι, και όχι με προσφυγή στην αρχή της αναλογικότητας-). Στέρηση που ορισμένες φορές μπορεί να λάβει το χαρακτήρα έντονης αδικίας, αν π.χ. ο οφειλέτης επικαλείται εξόφληση ή την υπαγωγή του σε καθεστώς που ενέχει απαγόρευση λήψης διωκτικών μέτρων εναντίον του κλπ (μάλιστα η κατάργηση του άρθρ. 938 ΚΠολΔ έχει χαρακτηριστεί αδικαιολόγητη - βλ. Μακρίδου Απαλλαγάκη - Διαμαντόπουλου Πολιτική Δικονομία - Θεωρία υπό το ν. 4335/2015 σ. 39). Γ) Υπό το πρίσμα αυτό, δύσκολα θα μπορούσε να ευσταθεί συνταγματικά η ανωτέρω εκδοχή, καθόσον επιπλέον, ως έχει η γραμματική διατύπωση του νόμου, η προσωρινή προστασία του οφειλέτη δεν εξαρτάται από το νομικό και ουσιαστικό βάρος των αντιρρήσεων του και την έκταση της βλάβης που θα υποστεί, αλλά από τυχαίο γεγονός: ποιο δηλαδή μέσο αναγκαστικής εκτέλεσης επισπεύδει κάθε φορά ο δανειστής ως πιο πρόσφορο για την ικανοποίησή του. Δ) Την ανάγκη ύπαρξης σταδίου αναγκαστικής εκτέλεσης, υπό τις ως άνω νέες διατάξεις για την αναγκαστική εκτέλεση, έχει ήδη αναγνωρίσει και η αρεοπαγίτικη νομολογία: με την υπ' αρ. Συμβ.ΑΠ 11/2017 (δημοσιευμένη στην τ.ν.π. Ισοκράτης του ΔΣΑ), που εκδόθηκε επί αίτησης αναστολής για εκτέλεση που ναι μεν αφορούσε πλειστηριασμό, αλλά η ανακοπή δεν κατέστη δυνατό να εκδικαστεί πριν από αυτόν, δέχθηκε τα εξής: «Αν ωστόσο δεν είναι δυνατόν να τηρηθούν οι προθεσμίες αυτές, ο καθ' ου η εκτέλεση έχει τη δυνατότητα να επιδιώξει την αναστολή με τη μορφή της προσωρινής ρυθμίσεως καταστάσεως κατά το άρθρο 731 ΚΠολΔ, εφόσον βέβαια υπάρχει βάσιμος κατά το άρθρο 933 ΚΠολΔ λόγος ανακοπής κατά της επιχειρούμενης εκτέλεσης και πιθανολογείται έτσι η ευδοκίμηση της ανακοπής και η ανατροπή του εκτελεστού τίτλου. Τα ίδια ισχύουν και επί κατασχέσεως χέρια τρίτου (άρθρα 982 επ.ΚΠολΔ), η οποία συνιστά είδος έμμεσης αναγκαστικής εκτέλεσης και επομένως για τη δυνατότητα αναστολής μετά από ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ εφαρμόζονται οι ανωτέρω διατάξεις (Συμβ.ΑΠ 142/2016)». Κατά την ανωτέρω απόφαση, δεν αποκλείεται παντελώς η δυνατότητα αναστολής της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης, αλλά είναι δυνατή η παροχή αυτής, όχι σε κάθε περίπτωση, αλλά στις περιπτώσεις που, παρά την επιδειχθείσα

πρόνοια του οφειλέτη, δεν αφήνεται περιθώριο σ' αυτόν να αντιδράσει, εντός διαστήματος που θα ήταν τούτο εφικτό, με άσκηση ανακοπής και ύπαρξη αποτελέσματος επ' αυτής, όπως στις περιπτώσεις κατάσχεσης εις χείρας τρίτου, όπου προβλέπεται διαδικασία που καταλήγει αυτοματοποιημένα σε εκχώρηση εκ του νόμου των κατασχεμένων απαιτήσεων στον κατασχόντα, στην περίπτωση κατάσχεσης χρημάτων (ως κινητών) ή άλλων κινητών δεκτικών δημόσιας κατάθεσης, όπου υπάρχει ανάγκη αναλογικής εφαρμογής του άρθρου 937 παρ. γ' ή εφαρμογή των άρθρων 731 επ. ΚΠολΔ ώστε να αποφευχθεί τελικά η δημιουργία μόνιμων και δυσχερώς αναστρέψιμων καταστάσεων σε βάρος του οφειλέτη (βλ. ΜΠρΠατρών ό.π όπου παραπέμπει σε Σπ. Τσαντίνης, Η αναστολή εκτέλεσης μετά το ν. 4335/2015 ΝΟΒ 2017, σελ. 18 επ.). Έτσι, χωρίς τις ανωτέρω προϋποθέσεις, δεν μπορεί να υποστηριχθεί βάσιμα ότι αίτηση, ερειδόμενη στα άρθρα 731 επ. ΚΠολΔ, μπορεί γενικά να ρυθμίσει δίκες περί την εκτέλεση, υποκαθιστώντας ουσιαστικά την καταργηθείσα αναστολή του άρθρου 938 ΚΠολΔ, έχοντας υπόψη την προπεριγραφείσα διάρθρωση των νέων διατάξεων του ΚΠολΔ (βλ. και ΜΠρΘεσ 6880/2018 αδημοσίευτη), αλλά και το γεγονός ότι η αναστολή της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης, εντασσόμενη στο πλαίσιο των ειδικών διατάξεων της ως άνω εκτέλεσης, αποτελεί ειδικό μέτρο προσωρινής έννομης προστασίας και όχι ασφαλιστικό μέτρο, κατά την έννοια των άρθρων 682 επ. ΚΠολΔ (βλ. Π.Γέσιου-Φαλτσή, ό.π.σ. 906 με τις εκεί παραπομπές σε Θεωρία και Νομολογία).

Εξάλλου, το άρθρο 6 του νόμου 3816/2010 ορίζει τα εξής: 1. Με αίτηση που στρέφεται κατά του δανειστή και δικάζεται κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 682 επ. ΚΠολΔ, το αρμόδιο κατά τις διατάξεις αυτές δικαστήριο δικαιούται να διατάξει προσωρινά, ως ασφαλιστικό μέτρο, τη μη εμφάνιση σεαρχεία δεδομένων οικονομικής συμπεριφοράς, που διατηρούν πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα ή λειτουργούν χάριν αυτών, ληξιπρόθεσμης οφειλής, για την οποία έχει ασκηθεί αγωγή ή ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής ή κατά πράξης της αναγκαστικής εκτέλεσης εφόσον σφόδρα πιθανολογείται η ανυπαρξία της οφειλής. 2. Οι υπεύθυνοι επεξεργασίας των αρχείων υποχρεούνται, με τη γνωστοποίηση σε αυτούς της δικαστικής απόφασης που δέχεται την αίτηση, να μεριμνήσουν μέσα σε δύο εργάσιμες ημέρες να μην εμφανίζονται στα αρχεία και να μην μεταβιβάζονται τα παραπάνω δεδομένα.

3. Η απόφαση που διατάζει το πιο πάνω ασφαλιστικό μέτρο παύει αυτοδικαίως να ισχύει, αν δημοσιευθεί οριστική απόφαση για την ουσία της κύριας υπόθεσης. Το παραπάνω άρθρο προβλέπει την προσωρινή δικαστική προστασία του προσώπου στο οποίο αναφέρονται τα δυσμενή οικονομικά δεδομένα με αίτηση αυτού στρεφόμενη κατά του πιστωτή του, ο οποίος έχει ασκήσει αβάσιμη αγωγή εναντίον του ή είναι καθ' ου σε ανακοπή που άσκησε το πρόσωπο στο οποίο αναφέρονται τα δυσμενή οικονομικά δεδομένα, εκδικαζόμενη κατά τη διαδικασία των άρθρων 682 επ. του ΚΠολΔ, εφόσον πιθανολογείται η ανυπαρξία της οφειλής. Το δικαίωμα απονέμεται σε περίπτωση καταχώρισης σε αρχεία αμφισβητούμενων οφειλών και ως εκ τούτου καταχώρισης ακατάλληλης για την αληθινή εκτίμηση της πιστοληπτικής ικανότητας του υποκειμένου. Κατά τούτο η διάταξη έχει διαφορετικό πεδίο εφαρμογής από εκείνη του άρθρου 14 του ν. 2472/1997 «Για την προστασία του ατόμου από την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα», ως ισχύει, η οποία δεν καταργείται. Η διάταξη αυτή είναι σύμφωνη με το Σύνταγμα και τούτο διότι : Η επεξεργασία οικονομικών πληροφοριών αποτελεί ουσιαστικό παράγοντα για την εκτίμηση της φερεγγυότητας και της πιστοληπτικής ικανότητας των αντισυμβαλλομένων. Τα τελευταία δε έτη η επεξεργασία δεδομένων, που αφορούν την οικονομική συμπεριφορά ιδιωτών και επιχειρήσεων, έχει διευρυνθεί από τις εταιρείες που λειτουργούν αντίστοιχα αρχεία, προσφέροντας και στα πιστωτικά ιδρύματα επαρκή και προωθημένη γνώση για την εκτίμηση του πιστοληπτικού κινδύνου. Πλην όμως είναι σημαντικό να διασφαλιστεί, στο πλαίσιο της λειτουργίας των συστημάτων αυτών, και η προστασία των πιστοληπτών από την καταχρηστική χρήση των προσωπικών τους δεδομένων. Η διατήρηση στα εν λόγω αρχεία και η διαβίβαση προς τα πιστωτικά ιδρύματα πληροφοριών σφόδρα ανύπαρκτων και ως εκ τούτου ακατάλληλων για την αληθινή εκτίμηση της πιστοληπτικής ικανότητας του υποκειμένου μπορεί να έχει δυσμενείς επιπτώσεις για τους πολίτες και τις επιχειρήσεις, να πλήξει, χωρίς επαρκές έρεισμα, την πιστοληπτική τους ικανότητα και κατ' επέκταση την προστατευόμενη από το άρθρο 5 του Συντάγματος οικονομική τους ελευθερία αλλά και την εθνική οικονομία γενικότερα, προστατευόμενα από το Σύνταγμα δικαιώματα, ενώπιον των οποίων επιτρεπτά υποχωρούν, οι ρυθμίσεις των άρθρων 692 παρ. 4 και 5 ΚΠολΔ (απαγόρευση ικανοποίησης δικαιώματος και

προσβολή δικαιωμάτων τρίτων). Σε κάθε περίπτωση με την παραπάνω διάταξη δεν ικανοποιείται πλήρως το δικαίωμα, καθόσον, πρόκειται κατά τη ρητή νομοθετική ρύθμιση για προσωρινή ρύθμιση, αφού η απόφαση που διατάζει το πιο πάνω ασφαλιστικό μέτρο παύει αυτοδικαίως να ισχύει, αν δημοσιευθεί οριστική απόφαση για την ουσία της κύριας υπόθεσης (βλ. σχετ. Αιτιολογική Έκθεση στο σχέδιο του ν. 3816/2010, και ΜΠΘεσσ 29033/2011 δημ σε ΤΝΠ ΔΣΑ, ΜΠΓιαν 472/2010, Αρμ 2011, 60).

Οι αιτούντες ζητούν με την υπό κρίση αίτηση για τους αναφερόμενους σε αυτή λόγους, να ανασταλεί άνευ όρων η εκτέλεση της υπ' αριθμόν 319/2019 διαταγής πληρωμής της Δικαστή αυτού του δικαστηρίου και της κάτωθι αυτής από 27/11/2019 επιταγής προς πληρωμή μέχρι να εκδοθεί οριστική απόφαση επί της από 19-12-2019 (αρ. καταθ. Γ.Α. 2565/ΑΝΑ/79/19-12-2019) ανακοπής που άσκησαν νομότυπα και εμπρόθεσμα, ενώπιον του Ειρηνοδικείου Ηρακλείου, ζητώντας την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής και της επιταγής προς εκτέλεση κάτω από το αντίγραφο του πρώτου εκτελεστού απογράφου της, με την οποία επισπεύδεται από τον καθ' ου σε βάρος τους αναγκαστική εκτέλεση, η εξακολούθηση της οποίας, κατά τον ενδιάμεσο χρόνο, θα τους προκαλέσει ανεπανόρθωτη βλάβη. Ακόμη, ζητούν να διαταχθεί προσωρινά η μη εμφάνιση της εμφανιζόμενης ως ληξιπρόθεσμης οφειλής τους προς τον καθ' ου που βασίζεται στην ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής καθώς και της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, σε αρχείο δεδομένων οικονομικής συμπεριφοράς, που διατηρούν πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα ή λειτουργούν χάριν αυτών, κατά τις διατάξεις του άρθρου 6 του ν. 3816/2010 μέχρι την έκδοση οριστικής απόφασης επί της ανωτέρω ανακοπής ή μέχρι την έκδοση απόφασης επί της ένδικης αίτησης να διαταχθεί προσωρινά η παρεμπόδιση της άμεσης καταβολής χρημάτων στον κατάσχοντα καθ' ου, που επιβλήθηκε με το από 01/06/2020 κατασχετήριο χρηματικής απαίτησης εις χείρας τρίτου και συντελέστηκε με τις κατατεθείσες θετικές δηλώσεις τρίτων, μέχρι την έκδοση απόφασης επί της υπό κρίση αίτησης, ενώ τέλος, ζητούν να καταδικαστεί ο καθ' ου στα δικαστικά τους έξοδα.

Με το παραπάνω περιεχόμενο η αίτηση αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπο εισάγεται στο δικαστήριο αυτό για να συζητηθεί κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επομ. ΚΠολΔ) και είναι νόμιμη,

στηριζόμενη στη διάταξη του άρθρου 632 παρ. 3 ΚΠολΔ και στο άρθρο 6 του Ν.3816/2010, εκτός από Α) το σωρευόμενο σε αυτήν αίτημα για την αναστολή της αναγκαστικής εκτέλεσης, που επισπεύδεται βάσει της προσβαλλόμενης επιταγής προς πληρωμή αλλά και Β) ως προς το επιμέρους αίτημα της παρεμπόδισης της άμεσης καταβολής χρημάτων στον καθ'ου, που επιβλήθηκε με το από 01/06/2020 κατασχετήριο χρηματικής απαίτησης εις χείρας τρίτου, καθόσον, όπως ήδη εκτέθηκε στην ανωτέρω μείζονα σκέψη, με τις διατάξεις του ΚΠολΔ, όπως τροποποιήθηκαν με το Ν. 4335/2015, κατά τη διαδικασία της έμμεσης αναγκαστικής εκτέλεσης επί χρηματικών απαιτήσεων, όπως εν προκειμένω, δεν προβλέπεται σε κάθε περίπτωση αίτηση αναστολής όταν ασκείται ανακοπή κατά της εκτέλεσης, αφού το άρθρο 938 ΚΠολΔ έχει καταργηθεί, αλλά μόνο στις περιπτώσεις εκείνες κατά τις οποίες παρά την επιδειχθείσα πρόνοια του οφειλέτη, δεν αφήνεται περιθώριο σ' αυτόν να αντιδράσει, εντός διαστήματος που θα ήταν τούτο εφικτό, με άσκηση ανακοπής και ύπαρξη αποτελέσματος επ' αυτής, περιστατικά όμως που εν προκειμένω δεν επικαλούνται οι αιτούντες. Άλλωστε, αν και οι αιτούντες επικαλούνται μεν τη σοβαρή και συστηματική προσπάθεια του πρώτου αυτών να ρυθμίσει την οφειλή του απέναντι στον καθ'ου και να την εξοφλήσει εν μέρει, ήδη από το έτος 2005, αποδεσμεύοντας συγχρόνως τους, δεύτερο και τρίτο των αιτούντων που είχαν συμβληθεί ως εγγυητές, η οποία προσπάθεια συνεχίστηκε ακόμη και μετά την επίδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής στους αιτούντες, με πλήθος ενεργειών που αναφέρονται στην ασκηθείσα από τους αιτούντες ανακοπή, περιστατικά που μνημονεύονται προς στήριξη του πρώτου λόγου ανακοπής (περί καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος του καθ'ου), εντούτοις δεν επικαλούνται με την υπό κρίση αίτηση, περιστατικά βάσει των οποίων δεν τους δόθηκε το περιθώριο να αντιδράσουν με την άσκηση ανακοπής και ύπαρξη αποτελέσματος επ' αυτής, αντιθέτως, εκθέτουν ότι άσκησαν εμπρόθεσμα την από 19/12/2019 με Γ.Α κατάθεσης 2565/ΑΝΑ/79/19-12-2019 ανακοπή τους ενώπιον του παρόντος δικαστηρίου, η οποία προσδιορίστηκε να συζητηθεί κατά τη δικάσιμο της 10^{ης}/02/2020, κατόπιν δε αναβολής αυτής (χωρίς ωστόσο να αναφέρουν ποιος αιτήθηκε την εν λόγω αναβολή), ορίστηκε να συζητηθεί κατά τη δικάσιμο της 23/11/2020. Να σημειωθεί ότι η ένδικη αίτηση αναστολής εκτέλεσης με ημερομηνία 11/06/2020, κατατέθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού στις 11/06/2020 και

έλαβε Γ.Α. 443/ΔΑΣ/13/11-06-2020, ήτοι κατατέθηκε μετά την παραπάνω αναβολή της εκδίκασης της ανακοπής (αρχική δικάσιμος ήταν η 10^η/02/2020), επιπροσθέτως, δεν μνημονεύεται στην ένδικη αίτηση ο χρόνος που έλαβε χώρα η επικαλούμενη κατάσχεση εις χείρας τρίτου, σε τραπεζικούς λογαριασμούς του δεύτερου και τρίτου των αιτούντων (παρά προκύπτει μόνο από αναφορά στο από 01/06/2020 κατασχετήριο έγγραφο εις χείρας τρίτου που αναφέρεται ως επιμέρους αίτημα στο αιτητικό της κρινόμενης αίτησης), ούτως ώστε να καταστεί εφικτό να συναχθεί αν οι αιτούντες είχαν το απαιτούμενο χρονικό περιθώριο να αμυνθούν με την άσκηση ανακοπής πριν από την επιβολή κατάσχεσης σε τραπεζικούς λογαριασμούς τους, σε κάθε περίπτωση όμως, δεδομένων όλων των ανωτέρω εκτιμάται ότι οι ανακόπτοντες δεν επέδειξαν τη δέουσα πρόνοια προς άμεση έκδοση αποτελέσματος επί της ασκηθείσας απ' αυτούς ανακοπής, αφού θα μπορούσαν να έχουν ασκήσει την επίδικη αίτηση αναστολής ήδη με τη σύγχρονη κατάθεση της ανακοπής και πάντως πριν από την αναβολή εκδίκασης της ανακοπής, ή, ακόμη και, αμέσως μετά τη χορήγηση αυτής, αναβολή ωστόσο, για την οποία δεν προκύπτει αιτήσεως ποιοι των διαδίκων δόθηκε, θεωρείται όμως πολύ πιθανό να δόθηκε κατόπιν αίτησης των αιτούντων (ανακοπτόντων). Τέλος, με την παραπάνω αναφερόμενη ανακοπή, οι αιτούντες δεν βάλλον κατά της πράξης εκτέλεσης που επισπεύθηκε δυνάμει του από 01/06/2020 κατασχετηρίου εις χείρας τρίτου, αίτημα που υποβάλλεται για πρώτη φορά με την ένδικη αίτηση αναστολής, συνεπώς τυγχάνει μη νόμιμο δεδομένου ότι δεν έχει ασκηθεί ως προς την πράξη αυτή εκτέλεσης, νόμιμη και εμπρόθεσμη ανακοπή. Γ) Απορριπτέο ως μη νόμιμο είναι και το αίτημα περί καταδίκης του καθ'ου στη δικαστική δαπάνη των αιτούντων, δεδομένου ότι αυτή επιβάλλεται πάντα σε βάρος του αιτούντος την αναστολή εκτέλεσης, ανεξαρτήτως της ευδοκίμησης ή απόρριψης της αίτησης, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 84 παρ. 2' του Κώδικα Δικηγόρων, όπως το τελευταίο εδάφιο της παρ. 2 προστέθηκε με το άρθρο 14 παρ. 3 του νόμου 4236/2014, (ΦΕΚ Α' 33/11.2.2014). Περαιτέρω, η ανωτέρω ανακοπή έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 632 παρ. 2 ΚΠολΔ. αφού αντίγραφο της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής επιδόθηκε στον πρώτο ανακόπτοντα στις 02-12-2019 (βλ. τη με αριθμό 690 Β 702-12-2019 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Εφετείου

Κρήτης με έδρα το Πρωτοδικείο Ρεθύμνου, Αφροδίτης Παντ. Ζουμάκη), στο δεύτερο ανακόπτοντα στις 03-12-2019 (βλ. τη με αριθμό 712 Β703-12-2019 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Εφετείου Κρήτης με έδρα το Πρωτοδικείο Ρεθύμνου, Αφροδίτης Παντ. Ζουμάκη) και στον τρίτο ανακόπτοντα στις 13-12-2019 (βλ. τη με αριθμό 6266 Γ713-12-2019 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Εφετείου Ανατολικής Κρήτης με έδρα το Πρωτοδικείο Ηρακλείου, Ανδρονίκης Γρ. Δαμουλάκη) το δε δικόγραφο της ανακοπής επιδόθηκε στον καθ' ου στις 20- 12-2019 (βλ. τη με αριθμό 7678 Β 720-12-2019 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Εφετείου Ανατολικής Κρήτης με έδρα το Πρωτοδικείο Ηρακλείου, Ιωάννας Κλάδου), ήτοι εντός της οριζόμενης από το άρθρο 632 παρ. 2 εδ α' ΚΠολΔ προθεσμίας των δεκαπέντε εργάσιμων ημερών, στην οποία δεν συνυπολογίζονται τα Σάββατα, οι Κυριακές και οι αργίες. Μετά από αυτά, η υπό κρίση αίτηση, κατά το μέρος της που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν ως προς την πιθανολόγηση της ευδοκίμησης των κατ' ιδίαν λόγων της ανακοπής.

Ο καθ'ου αρνείται αιτιολογημένα την αίτηση, διατεινόμενος ότι οι αιτούντες δεν πρόκειται να υποστούν ανεπανόρθωτη βλάβη από την εκτέλεση της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής, αλλά και ότι όλοι οι λόγοι της ασκηθείσας κατ' αυτής ανακοπής είναι μη νόμιμοι. Άλλωστε, ο ισχυρισμός του καθ' ου περί καταχρηστικής άσκησης της υπό κρίση αίτησης, ο οποίος αποτελεί την κατά το άρθρο 281 ΑΚ ένσταση καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος, αν και προβάλλεται παραδεκτώς, κρίνεται απορριπτέος ως μη νόμιμος, καθόσον στη δίκη των ασφαλιστικών μέτρων αντικείμενο είναι η εξασφάλιση του ιδιωτικού δικαιώματος και όχι η άσκησή του, και συνεπώς αφενός δεν νοείται κατάχρηση του δικαιώματος αυτού, αφού η διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ ρητά αναφέρει ως προϋπόθεση για την εφαρμογή της την άσκηση του διαφιλονικούμενου δικαιώματος (βλ. ΑΠ 84/1984 ΝοΒ 1985.239) και αφετέρου ισχυρισμοί που επιδρούν καταλυτικά στο ασφαλιστέο δικαίωμα, όπως η εν λόγω ένσταση, δεν έχουν έννομη επιρροή (ΜΠρΘεσπρ 179/2018 με τις εκεί παραπομπές σε βλ. Β. Βαθρακοκόιλη, όπ.π., άρθρο 682, αριθ. 115, σελ. 77, Δ. Μακρή, Ασφαλιστικά Μέτρα Νομής και Κατοχής, έκδοση 2005, αριθ. 104, σελ. 92, Παμπούκη - Κεραμέα. Γνμδ Δ 4.574-576, παρ. 1113, ΕιρΑμαρουσίου 821/2014 δημ σε ΤΝΠ ΔΣΑ).

Από την προσήκουσα εκτίμηση και στάθμιση της ανωμοτί επ'ακροατηρίω κατάθεσης του τρίτου των αιτούντων (άρθρο 415 επ. ΚΠολΔ), η οποία εκτιμάται ελεύθερα, όλα τα έγγραφα που με επίκληση προσκομίζουν οι διάδικοι, αυτά που ανέπτυξαν προφορικά και με τα σημειώματά τους οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους και γενικά από την όλη συζήτηση της υπόθεσης πιθανολογήθηκαν τα εξής: Κατόπιν υποβολής της από 12/11/2019 αίτησης του καθ'ου εναντίον των αιτούντων, εκδόθηκε σε βάρος τους η υπ' αριθ. 319/2019 Διαταγή Πληρωμής της Δικαστή αυτού του Δικαστηρίου, με την οποία διατάχθηκαν ο μεν πρώτος εξ αυτών, ως πιστούχος, οι δε, δεύτερος και τρίτος εξ αυτών, ως εγγυητές, να καταβάλουν στον αντίδικό τους, καθένας σε ολόκληρο, το ποσό των 15.882,12 ευρώ, νομιμοτόκως από 02/10/2019, καθώς και το ποσό των 340,00 ευρώ για δικαστικά έξοδα. Η έκδοση της ως άνω διαταγής πληρωμής βασίστηκε στην με αριθμό 16047/14-07-2000 σύμβαση πίστωσης με ανοιχτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό, η οποία συνήφθη μεταξύ του καθ'ου μέσω των νομίμων εκπροσώπων του και του πρώτου αιτούντος ως πιστούχου, στο οποίο χορηγήθηκε πίστωση, μέσω του Παγκρήτιου Λογαριασμού μέχρι του ποσού των 3.000.000,00 δρχ (8.804,11 ευρώ) για την κάλυψη προσωπικών του αναγκών, σύμφωνα με τους ειδικότερους όρους και συμφωνίες που περιέχονται σ αυτήν και στις, συνεχεία αυτής, α) υπαριθμόν 16047/14-07-2000 σύμβαση παροχής εγγύησης στην οποία συμβλήθηκε ο δεύτερος αϊτών και β) υπ αριθμόν 16047 σύμβαση παροχής εγγύησης του τρίτου των αιτούντων. Βασίστηκε δε ακόμη, στα νομίμως επικυρωμένα αποσπάσματα από τα μηχανογραφικώς τηρούμενα σε ηλεκτρονική μορφή εμπορικά βιβλία του καθ' ου του αρχικώς τηρηθέντος υπ αριθμόν ... λογαριασμού, και εν συνεχεία των υπ'αριθμών ... και ... λογαριασμών καθώς και στην από 09/10/2019 εξώδικη καταγγελία από τον καθ'ου των συναφθεισών ως άνω συμβάσεων, η οποία επιδόθηκε στους αιτούντες στις 15/10/2019 στον πρώτο και τον δεύτερο αυτών και στις 07/11/2019 στον τρίτο, όπως προκύπτει από τις υπ' αριθμ. 222 Β/15-10-2019 και 225 Β/15-10-2019 εκθέσεις επίδοσης της δικαστικής επιμελητήρια στο Πρωτοδικείο Ρεθύμνου, Αφροδίτης Παντ. Ζουμάκη και από την υπ'αριθμ. 6064 Γ/07-11-2019 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Ηρακλείου, Ανδρονίκης Γρ. Δαμουλάκη αντίστοιχα. Ειδικότερα, με τον έκτο λόγο ανακοπής και πιο συγκεκριμένα με το υπό στοιχεία 2.1

ισχυρισμό που περιλαμβάνεται σ'αυτόν, οι αιτούντες βάλλουν κατά της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής, μεταξύ άλλων, και για το λόγο ότι ο καθ'ου επιβάρυνε τους αιτούντες με την εισφορά του ν. 128/1975, ενώ τέτοια ενημέρωση και συμφωνία δεν περιλαμβάνεται στις ανωτέρω συμβάσεις, πρακτική που, κατά τους ισχυρισμούς των αιτούντων είναι παράνομη, άλλως καταχρηστική. Σύμφωνα δε με τα αναφερόμενα στον παραπάνω λόγο ανακοπής, δεν προκύπτει με σαφήνεια εάν κατά τη διάρκεια της λειτουργίας της σύμβασης πίστωσης αρχικά είχε χρεωθεί ο λογαριασμός 18064 αυτής με την εν λόγω εισφορά, προκύπτει όμως ρητά ότι χρεωνόταν ο λογαριασμός με αριθμό 1824873-7, με αποτέλεσμα η παράνομη αυτή και καταχρηστική μετακύλιση της εισφοράς να έχει επιδράσει στη διαμόρφωση του τελικά οφειλόμενου ποσού και συνεπώς η απαίτηση του καθ'ου αποβαίνει ανεκκαθάριστη, καθότι για τον τελικό υπολογισμό της ελήφθη υπόψη και παράνομος ανατοκισμός της εισφοράς του ν. 128/1975, στον οποίο προέβη ο ίδιος (καθ'ου). Ο προπαρατιθέμενος λόγος ανακοπής πιθανολογείται ότι θα ευδοκιμήσει. Ειδικότερα, από τη γραμματική διατύπωση της διάταξης της παρ. 3 του άρθρου 1 Ν. 128/1975, η οποία ορίζει ότι «επιβάλλεται εισφορά βαρύνουσα τα πάσης φύσεως εν Ελλάδι λειτουργούντα πιστωτικά ιδρύματα, περιλαμβανομένης και της Τραπέζης της Ελλάδος, υπέρ του εν τη παραγράφω 1 του παρόντος άρθρου λογαριασμού ... », δεν προκύπτει η θέσπιση απαγορευτικού κανόνα δικαίου. Με την παραπάνω διατύπωση ο νόμος ορίζει την επιβολή της εισφοράς και το υπόχρεο να την καταβάλει πρόσωπο, χωρίς όμως να ορίζει ούτε την υποχρεωτική μετακύλισή της, ούτε όμως και την απαγόρευση μετακύλισής της. Ο χαρακτήρας, άλλωστε, της εισφοράς του Ν.128/1975, ως είδος δημοσιονομικής επιβάρυνσης, αρχικά για συγκεκριμένο σκοπό (επιδότηση δανείων προς εξαγωγικές επιχειρήσεις) και μετά την τροποποίηση που επέφερε ο Ν. 2065/1992, ως από οικονομική άποψη, γενικό έσοδο του δημοσίου, δικαιολογεί την αναζήτηση της σημασίας της λέξης «βαρύνουσα» στη φορολογική νομοθεσία, όπως αυτή (η σημασία) προκύπτει από τη χρήση της εν λόγω λέξης σε νόμους που θεσπίζουν φόρους ή εισφορές. Αλλά ούτε και αντικειμενικά, από το ρυθμιστικό σκοπό του νόμου, προκύπτει βάση αποδοκίμασias της συμβατικής μετακύλισής της εν λόγω εισφοράς, αφού σκοπός του νόμου παραμένει η έμμεση ενίσχυση, μέσω της εισφοράς αυτής, της επιδότησης των επιτοκίων συγκεκριμένων

δανείων επ' ωφελεία της Εθνικής Οικονομίας, χωρίς να προκύπτει ότι το πρόσωπο που πρέπει να επιβαρυνθεί τελικά είναι τα πιστωτικά ιδρύματα. Συμπερασματικά, από τα παραπάνω προκύπτει ότι, από το Ν. 128/1975 ούτε προβλέπεται ρητά ως συμβατικά δυνατή αλλά ούτε και απαγορεύεται η συμβατική μετακύλιση της εισφοράς που θεσπίζεται με το νόμο αυτό. Η ρυθμιστική ισχύς του ως άνω νόμου εξαντλείται στον καθορισμό του υπόχρεου έναντι του δημοσίου προσώπου στα πλαίσια της έννομης σχέσης που ιδρύεται με τη σχετική διάταξη και αφορά, επομένως, αποκλειστικά την (κάθετη) σχέση μεταξύ κράτους και πιστωτικών ιδρυμάτων και όχι, την (οριζόντια) σχέση μεταξύ πιστωτικών ιδρυμάτων και δανειοληπτών. Η μετακύλιση της εισφοράς στους τελευταίους αυτούς επιτρέπεται με βάση την αρχή της ιδιωτικής αυτονομίας και εφόσον δεν απαγορεύεται από άλλη διάταξη (άρθρο 361ΑΚ - βλ ΑΠ 430/2005, ΕφΠατρ 195/2007 δημ/νες στη «ΝΟΜΟΣ»), πρέπει όμως να ερμηνεύεται ως απόκλιση από τη ρητά και πάγια εκπεφρασμένη βούληση του νομοθέτη να επιβάλλει την εισφορά αυτή σε βάρος των πιστωτικών ιδρυμάτων που λειτουργούν στην Ελλάδα, οπότε πρέπει να αναπτύσσεται εντός καθορισμένων ορίων που τίθενται τόσο από τις γενικές και ειδικές διατάξεις του νόμου. Η επιβολή της εισφοράς αυτής στο δανειολήπτη μπορεί να ελεγχθεί από άποψη διαφάνειας, ιδίως όταν επιβάλλεται χωρίς προηγούμενη επαρκή ενημέρωση ή κατά τρόπο κεκαλυμμένο. Σύμφωνα με την αρχή της διαφάνειας και προσήκουσας ενημέρωσης του δανειολήπτη, πρέπει να παρουσιάζονται στη σύμβαση τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των μερών κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή (ΑΠ 1495/2006 δημ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ 5707/2008 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ 1558/2007, ΕφΛαρ 114/2007, ΕφΠα τρ 195/2007, ΕφΑΘ 776/2006, ΠολΠρΑγρ 68/2007, ΠολΠρθεσ 31919/2007, Π ολΠρθεσ 36104/2006, ΜονΠρΑΘ 889/2007, ΜονΠρΡοδ 23/2006, ΜονΠρΡοδ οπ 90/2006, δημ/νες στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕιρΑθηνών 857/2018 δημ σε ΤΝΠ ΔΣΑ). Περίπτωση έμμεσης κεκαλυμμένης μετακύλισης της εν λόγω εισφοράς στο δανειολήπτη αποτελεί και ο συνυπολογισμός του ποσοστού της στο ύψος του επιτοκίου που προσφέρεται, αντί να γίνεται μνεία για την επιβάρυνση του δανειολήπτη με την εισφορά του Ν. 128/1975 στη δανειακή σύμβαση (βλ και παρατηρήσεις Δ.Χατζημιχαήλ κάτω από το κείμενο της 124/2007 απόφασης Εφετείου Λαμίας σε Αρμ. 2009 Β σελ1194, 1196). Στα ίδια πλαίσια κινείται η ΠΔΙΤΕ

1969/1991, όπως και η ΠΔ/ΔΤ 250112002 (Α 277), στην οποία προβλέπεται, ως προς τις χορηγήσεις, η υποχρέωση των πιστωτικών ιδρυμάτων να ενημερώνουν, με ιδιαίτερη αναφορά, τους δανειολήπτες για την επιβολή ειδικών εισφορών, φόρων και τελών κατά είδος και ποσό ή ποσοστό (βλ άρθρο 2α περ.Γ), στις οποίες ειδικές εισφορές συγκαταλέγεται και αυτή του Ν. 128/1975. Δεν είναι όμως νόμιμος ο ανατοκισμός του ποσού της εισφοράς αυτής κατά τις περιόδους και τη συχνότητα, που ανατοκίζονται τα τραπεζικά δάνεια και τούτο γιατί ανατοκισμός επιτρέπεται μόνον επί των καθυστερούμενων τόκων και όχι επί των φόρων, εισφορών ή άλλων προμηθειών (άρθρα 12 του Ν. 2601/1998, 30 του Ν. 2783/2000, 47 του Ν. 2783/2000, 42 του Ν. 2912/2001 και 39 του Ν. 3259/2004), επομένως κάθε αντίθετη πρόβλεψη στη σύμβαση είναι αντίθετη με τις παραπάνω διατάξεις και ελέγχεται κατά τις διατάξεις των άρθρων 174, 178 και 179 του Α.Κ. (ΑΠ 21/2011, ΕφΛαμ 124/2007 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΘεσ 1989/2016 δημ/νη στη ΝΟΜΟΣ, ΜΠΕδεσ 258/2015 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜΠΚέρκ 99/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜΠΑΘ 2461/2009 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕιρΑΘ 857/2018 δημ σε ΤΝΠ ΔΣΑ, ΕιρΧανίων 288/2017 δημ σε ΝΟΜΟΣ). Εν προκειμένω, ούτε από την υπ'αριθμόν 16047/14-07-2000 σύμβαση πίστωσης με ανοιχτό αλληλόχρεο λογαριασμό, που συνήφθη μεταξύ του καθ'ου και του πρώτου αιτούντος ως πιστούχου, ούτε από τις υπ'αριθμ. 16047/14-07-2000 και 16047 συμβάσεις παροχής εγγύησης που υπεγράφησαν μεταξύ του καθ'ου και των, δεύτερου και τρίτου των αιτούντων αντίστοιχα, προκύπτει ότι είχε συμφωνηθεί μεταξύ των διαδίκων η επιβάρυνση του πιστούχου και των εγγυητών με την εισφορά του ν. 128/75. Ειδικότερα, σύμφωνα με την υπ'αριθμ. 16047/14-07-2000 σύμβαση πίστωσης με ανοιχτό (αλληλόχρεο λογαριασμό) και υπό τον όρο 4.1 αυτής ορίζεται ότι «το ετήσιο επιτόκιο ορίζεται σε 14%. .4.3. Οι χρεωστικοί τόκοι λογίζονται στις 31 Μαρτίου, 30 Ιουνίου, 30 Σεπτεμβρίου και 31 Δεκεμβρίου κάθε χρόνου, προθεσμίες στις οποίες πρέπει να πληρωθούν. Αν δεν καταβληθούν οι τόκοι, συμφωνείται να φέρονται σε χρέωση του λογαριασμού της πίστωσης και να ανατοκίζονται από την πρώτη ημέρα της καθυστέρησης με επιτόκιο υπερημερίας. Οι προερχόμενοι από τον ανατοκισμό τόκοι, εφόσον παραμείνουν ανεξόφλητοι, κεφαλαιοποιούνται με τη συμπλήρωση εξαμήνου, σύμφωνα με τα όσα ορίζονται από το άρθρο 12 του Ν. 2601/98 (ΦΕΚ Α' 81). 4.4. Στην περίπτωση που για οποιονδήποτε λόγο θα

κλείσει ο/οι λογαριασμός/οι που τηρούνται με βάση τη σύμβαση αυτή, οι προερχόμενοι από τον ανατοκισμό και οφειλόμενοι τόκοι προστίθενται στους ήδη κεφαλαιοποιημένους τόκους και στο κεφάλαιο και συναποτελούν το κατάλοιπο αυτού... 10. Ο ΦΠΑ, ο Ειδικός Φόρος Τραπεζικών Εργασιών και κάθε άλλος φόρος, τα τέλη χαρτοσήμου, άλλα τέλη, εισφορές, δικαιώματα ή κάθε άλλου είδους επιβαρύνσεις υπέρ του Δημοσίου ή οποιουδήποτε τρίτου, που επιβάλλονται ή θα επιβληθούν επί του κεφαλαίου ή των τόκων και των προμηθειών της πίστωσης ή που έχουν με οποιονδήποτε τρόπο σχέση με τη σύμβαση αυτή, βαρύνουν αποκλειστικά και μόνο τον πιστούχο στον οποίο επιρρίπτονται». Επιπλέον, στις υπ' αριθμ. 16047 συμβάσεις εγγύησης προβλέπεται υπό τον όρο 2.4 αυτών ότι «Ο εγγυητής υπόσχεται ότι εντός 5 ημερών από την προς αυτόν ειδοποίηση της Συνεταιριστικής Τράπεζας για υφιστάμενη ληξιπρόθεσμη οφειλή του πιστούχου υπέρ του οποίου δίδεται η εγγύηση, θα καταβάλλει απροφάσιστα προς τη Συνεταιριστική Τράπεζα κάθε οφειλόμενο από τον πρωτοφειλέτη ποσό που προέρχεται από κεφάλαιο, τόκους και έξοδα γενικά που απορρέουν από τη σύμβαση παροχής πίστωσης και τις πρόσθετες πράξεις...». Από τα παραπάνω προβλεπόμενα στις δανειακές συμβάσεις συνάγεται ότι δεν υπάρχει επαρκής, σαφής και ορισμένη ενημέρωση των δανειοληπτών (αιτούντων) από τον καθ' ου, καθόσον δεν προκύπτει ιδιαίτερη αναφορά ως προς την επιβολή ειδικών εισφορών, φόρων και τελών κατά είδος και ποσό ή ποσοστό, όπως είναι μεταξύ άλλων και η εισφορά του ν. 128/75, κατά παράβαση της υποχρέωσης προς σαφή ενημέρωση που είχε ο καθ' ου ως πιστωτικό ίδρυμα και κατά παράβαση και της αρχής της διαφάνειας. Άλλωστε, ακόμη και αν θεωρηθεί ότι η, μέσω των ανωτέρω συμβάσεων, έγγραφη ενημέρωση των αιτούντων, πιστούχων και εγγυητών, ως προς την επιβάρυνσή του με φόρους, εισφορές κ.τ.λ. ήταν επαρκής και σαφής, πιθανολογείται ότι, στους τόκους που υποχρεούνταν, κατά τα συμφωνηθέντα, να καταβάλλουν οι αιτούντες στον καθ' ου, συμπεριλαμβανόταν και η εισφορά του ν. 128/1975, χωρίς να υπάρχει προηγούμενη ρητή και σαφής συμφωνία, ενημέρωση και εξειδίκευση, και ανατοκίζόταν ανά εξάμηνο παρά το νόμο, αφού, όπως προκύπτει από το άρθρο 12 του ν. 2601/1998, ερμηνευόμενο και υπό το φως των μεταγενεστέρων ρυθμίσεων των άρθρων 30 του ν. 2789/2000, 42 του ν. 2912/2001 και 39 του ν. 3259/2001, οι τράπεζες δικαιούνται να υπολογίζουν

λογιστικά τόκους επί καθυστερούμενων τόκων από την πρώτη ημέρα καθυστέρησης (ανατοκισμός), όχι όμως και τόκους επί των διαφόρων προβλεπόμενων εισφορών, τυχόν δε αντίθετη συμφωνία ελέγχεται ως άκυρη κατά τη διάταξη του άρθρου 174 ΑΚ . Ακόμη δηλαδή και στην περίπτωση που θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι έχει σιωπηρώς έστω συμφωνηθεί η μετακύλιση της εισφοράς του ν. 128/1975 στους πιστούχους και η επιβάρυνσή τους μ'αυτήν (όπως και με λοιπές εισφορές, τέλη και φόρους), το ποσό αυτό έχει συνυπολογιστεί στους τόκους, χωρίς να μπορεί να διαχωριστεί απ'αυτούς και ανατοκίζονται ανά εξάμηνο παρανόμως, δεδομένου ότι δεν επιτρέπεται ανατοκισμός προμηθειών και εξόδων.

Συνακόλουθα, το ποσό, για το οποίο εκδόθηκε η επίμαχη διαταγή πληρωμής δεν είναι ακριβές, καθόσον σε αυτό ακύρως συμπεριλαμβάνονται και ανατοκισθέντα ποσά της εισφοράς του ν. 128/1975, για την επιβάρυνση μάλιστα του πιστούχου και των εγγυητών με τα οποία δεν υπάρχει σαφής συμφωνία προβλεπόμενη στη σύμβαση και επαρκής ενημέρωση και εξειδίκευση, με περαιτέρω συνέπεια να πλήττεται το εκκαθαρισμένο του συνόλου της απαίτησης, ενόψει και του ότι στα αποσπάσματα των μηχανογραφικώς τηρούμενων βιβλίων που προσκομίστηκαν από όλους τους διαδίκους και ειδικότερα στον υπ'αριθμ. .... λογαριασμό που τηρούταν για χρονικό διάστημα από 14/07/2000 έως 01/10/2012 δεν γίνεται διαχωρισμός των επιμέρους ποσών, αλλά οι σχετικές εγγραφές αναφέρουν συνολικά στους τόκους. Αναφορές στο ποσό που αντιστοιχεί στην εισφορά του ν. 128/75 προκύπτει για πρώτη φορά στον υπ'αριθμ. .... λογαριασμό που τηρούταν για χρονικό διάστημα από 19/11/2012 έως 01/10/2019, με συνέπεια την αδυναμία προσδιορισμού του πραγματικού ποσού της οφειλής των αιτούντων και αντίστοιχα της απαίτησης του καθ'ου. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι η εκτέλεση της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής μπορεί να προκαλέσει ανεπανόρθωτη βλάβη στους αιτούντες. Πιο συγκεκριμένα, ο πρώτος αιτών είναι πατέρας δύο τέκνων που σήμερα είναι και οι δύο φοιτητές με αυξημένα έξοδα για τη μόρφωσή τους με τα οποία επιβαρύνεται ο αϊτών, ενώ η σύζυγός του είναι άνεργη με μηδενικά εισοδήματα. Παρόλη τη δύσκολη οικονομική κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει όμως, προσπάθησε με πληθώρα αιτημάτων και για μακρύ χρονικό διάστημα να ρυθμίσει τις οφειλές του απέναντι στον καθ'ου, προτείνοντάς του κάθε φορά λύσεις στις οποίες θα

μπορούσε να ανταποκριθεί οικονομικά και οι οποίες πιθανόν να είχαν ως αποτέλεσμα τον περιορισμό της οφειλής του και ίσως τη μερική εξόφληση, πλην όμως ο καθ'ου ουδέποτε αποδέχθηκε τις προτάσεις του πρώτου αιτούντος, πολλές φορές μάλιστα δεν απαντούσε καν στις έγγραφες αυτές προτάσεις του. Επιπλέον, ο τρίτος των αιτούντων είναι ηλεκτρολόγος και διατηρεί δική του επιχείρηση (κατάστημα). Ο καθ'ου έχει δεσμεύσει όλους τους τραπεζικούς του λογαριασμούς με αποτέλεσμα να μην μπορεί να εργαστεί, ενώ παράλληλα δεν είναι σε θέση ούτε να βοηθήσει οικονομικά την κόρη του που είναι επίσης φοιτήτρια. Τέλος, την ίδια βλάβη θα υποστεί και ο δεύτερος των αιτούντων του οποίου έχουν δεσμευτεί τραπεζικοί λογαριασμοί από τον καθ'ου.

Κατ' ακολουθίαν αυτών, αφού πιθανολογείται η ευδοκίμηση ενός τουλάχιστον λόγου της ανακοπής που άσκησαν οι αιτούντες κατά της υπ' αριθμ. 319/2019 διαταγής πληρωμής της Δικαστή του δικαστηρίου αυτού, καθώς και ότι οι αιτούντες θα υποστούν ανεπανόρθωτη βλάβη από την εκτέλεση αυτής, πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή η κρινόμενη αίτηση ως ουσία βάσιμη ως προς το αίτημα αναστολής εκτέλεσης της ως άνω διαταγής πληρωμής της Δικαστή του δικαστηρίου αυτού και να ανασταλεί η εκτέλεση αυτής μέχρι να εκδοθεί οριστική απόφαση επί της ανακοπής που νομότυπα και εμπρόθεσμα άσκησαν οι αιτούντες κατά της άνω διαταγή πληρωμής. Περαιτέρω, θα πρέπει να γίνει δεκτή η αίτηση και ως προς το αίτημα μη εμφάνισης της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής και της φερόμενης ως ληξιπρόθεσμης οφειλής που προέρχεται απ αυτήν, σε αρχεία δεδομένων οικονομικής συμπεριφοράς, που διατηρούν πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα ή λειτουργούν χάριν αυτών. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα του καθ' ου πρέπει να επιβληθούν σε βάρος των αιτούντων (άρθρο 191 παρ. 2 ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με το άρθρο 84 παρ.. 2 στοιχ. β' και γ' του ν. 4194/2013), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ο,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση.

ΑΝΑΣΤΕΛΛΕΙ την εκτέλεση της υπ' αριθ. 319/2019 Διαταγής Πληρωμής της Δικαστή αυτού του Δικαστηρίου έως την έκδοση οριστικής απόφασης επί της απευθυνόμενης ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου από 19/12/2019 με Γ.Α. 2565/ΑΝΑ/79/2019 ανακοπής των αιτούντων κατά του καθ'ου.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ και μέχρι την έκδοση οριστικής απόφασης επί της, στην αμέσως ανωτέρω διάταξη αναφερόμενης ανακοπής, τη μη εμφάνιση σε αρχεία δεδομένων οικονομικής συμπεριφοράς που διατηρούν πιστωτικά ή χρηματοπιστωτικά ιδρύματα ή λειτουργούν χάριν αυτών, της εμφανιζόμενης ως ληξιπρόθεσμης οφειλής των αιτούντων προς τον καθ'ου βάσει της προσβαλλόμενης υπ'αριθμ. 319/2019 διαταγής πληρωμής της Δικαστή του Ειρηνοδικείου Ηρακλείου και της ίδιας ως άνω διαταγής πληρωμής.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ στους αιτούντες τα δικαστικά έξοδα του καθ'ου, τα οποία ορίζει στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στο Ηράκλειο, στις 7.απάντων των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους, παρουσία της Γραμματέως, Δανάης Καπανταϊδάκη

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ